

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 14Co/64/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6621204623
Dátum vydania rozhodnutia: 28. 02. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Eva Dzúriková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2023:6621204623.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Evy Dzúrikovej a členov senátu JUDr. Jána Auxta a JUDr. Anny Snopčokovej, v právnej veci žalobcov: 1/ W. K., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX S., štátny občan SR, 2/ V. K., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX S., štátny občan SR, obaja žalobcovia zastúpení JUDr. Renátou Endrödyovou, advokátkou so sídlom Dr. Herza 26, 984 01 Lučenec, IČO: 42 195 284 proti žalovaným: 1/ V. W., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX S., štátny občan SR, 2/ J. V. W., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom R. XX, XXX XX S., prechodne bytom J. XXXX/X, XXX XX B., štátny občan SR, obaja žalovaní zastúpení JUDr. Ondrejom Szilágyim, advokátom so sídlom Dr. Vodú 2, 984 01 Lučenec, IČO: 37 998 528, o splnenie povinnosti a náhrady škody vo výške 7.000,- Eur, o odvolaní žalobcov 1/, 2/ proti rozsudku Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/39/2021-283 zo dňa 11. 08. 2022, takto

rozhodol:

I. Rozsudok Okresného súdu Lučenec č. k. 13C/39/2021-283 zo dňa 11. 08. 2022 v napadnutých výrokoch I., II., III., IV. a VI. **p o t v r d z u j e.**

II. Žalobcovia 1/, 2/ **s ú p o v i n n í** zaplatiť žalovaným 1/, 2/ spoločne a nerozdielne trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom Okresný súd Lučenec, (ďalej aj len „okresný súd“, alebo „súd prvej inštancie“) výrokom I. žalobu o uloženie povinnosti žalovaným 1/, 2/ zakázať vykonať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel na príľahlých nehnuteľnostiach k rodinnému domu č. XX v katastrálnom území obce R. zamietol. Výrokom II. súd žalobu o uloženie povinnosti žalovaným 1/, 2/ odstrániť z nehnuteľností žalovaného 1/ prislúchajúcich k rodinnému domu číslo XX v katastrálnom území obce R. nepojazdné poľnohospodárske stroje, motorové vozidlá, opotrebované súčiastky strojov, ropné produkty, obaly z ropných produktov, čistiacich prostriedkov, chemické čistiace prostriedky zamietol. Výrokom III. súd žalobu o uloženie povinnosti žalovaným 1/, 2/ zakázať vykonávať činnosť na obrábacích strojoch nad primeranú mieru na nehnuteľnostiach žalovaného 1/ prislúchajúcich k rodinnému domu číslo XX v katastrálnom území obce R. zamietol. Výrokom IV. súd žalobu o zaplatenie 6.937,68 Eur zamietol. Výrokom V. súd konanie v časti o 62,32 Eur zastavil. O trovách konania rozhodol súd výrokom VI. tak, že žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy konania v rozsahu 100 %, vo výške ako bude rozhodnuté osobitným uznesením vyšším súdnym úradníkom, v lehote troch dní od právoplatnosti uznesenia.

2. V odôvodnení rozsudku súd prvej inštancie uviedol, že žalobcovia 1/, 2/ sa žalobou domáhali splnenia povinnosti a náhrady škody vo výške 7.000,- Eur od žalovaných 1/, 2/, pričom uviedli, že žalobca 1/ je podľa LV č. XXX výlučným vlastníkom nehnuteľností v k. ú. R. parcely registra „C“ parc. č. XXX/X, XXX/

X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X, XXX/X prislúchajúce k rodinnému domu č. XX a žalobca 2/ je podľa LV č. XXX výlučným vlastníkom parcely registra „C“ parc. č. XXX/X prislúchajúcej k rodinnému domu so súpisným číslom XXX. Žalovaný 1/ je podľa LV č. XXX výlučným vlastníkom nehnuteľnosti a parciel registra „C“, pričom ako žalovaný 1/ tak aj 2/ (syn žalovaného 1/), bývajú na adrese R. č. 93 a obaja vykonávajú opravu motorových vozidiel a poľnohospodárskych strojov a v súvislosti s touto činnosťou neprimeraným spôsobom zasahujú do výkonu vlastníckeho práva žalobcov 1/, 2/.

3. Súd prvej inštancie ďalej uviedol skutkové zdôvodnenie žaloby žalobcov 1/, 2/, konštatoval jednotlivé vyjadrenia sporových strán doručené súdu prvej inštancie v priebehu konania, konštatoval vo veci vykonané dokazovanie a závery z neho vyplývajúce. Na vec aplikoval ustanovenia § 123, § 126 a § 127 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka o všeobecnej zodpovednosti za škodu. Súd uviedol, že imanentnou súčasťou výkonu subjektívneho vlastníckeho práva je vždy interakcia s inými osobami a majetkom. Premietnutím tejto interakcie v právnej rovine sú aj susedské práva upravené v § 127 Občianskeho zákonníka. Susedské práva sú premietnutím zásady, že výkon práva a povinností vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Nepripustný výkon vlastníckeho práva v rámci susedských práv je vymedzený v § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka v tzv. generálnej klauzule s dvomi skutkovými podstatami, a to obťažovaním iného nad mieru primeranú pomerom a vážnym ohrozením výkonu práva iného. Obťažovanie je nepripustné len ak je „nad mieru primeranú pomerom“. Táto primeranosť sa primárne posudzuje ku konkrétnym pomerom v mieste a čase, pričom treba zohľadňovať aj rôznosť miestnych zvyklostí vyplývajúcich z polohy umiestnenia nehnuteľnosti. Inak sa budú zohľadňovať napríklad dopady chovu hospodárskych zvierat v meste a na vidieku alebo účinky priemyselnej výroby v industriálnom predmestí v porovnaní s kúpeľným mestom. Pojem „mieru primeranú pomerom“ sa v zásade chápe z objektívneho hľadiska. Výnimočne však môže byť zohľadňované i subjektívne hľadisko spočívajúce v pomeroch osoby, ktorá sa domáha ochrany pred výkonom vlastníckeho práva. Otázka miery primeranosti pomerov sa však pri posudzovaní vážneho ohrozenia výkonu práv neskúma. Ďalej súd prvej inštancie uviedol demonštratívny výpočet zakázaných imisií obsiahnutých v druhej vete § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uviedol, že aktívnu legitímáciu na podanie žaloby podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka má každý, kto je obťažovaný imisiou. Pasívne legitimovaný pri žalobe je nielen vlastník nehnuteľnosti, ale aj vlastník a užívateľ akejkoľvek inej veci spojenej s imisiou, napr. nájomca bytu rušiaci ostatných a podobne. Petit žaloby musí byť negatívny, a preto môže znieť len na zdržanie sa konania, t. j. presne vymedzené rušenie, pričom podľa povahy veci treba aj označiť nehnuteľnosť, s užívaním ktorej sú spojené. Nemožno sa domáhať uloženia povinnosti susedovi, napr. nehrať na hudobný nástroj, zdržať sa chovu hospodárskych zvierat, alebo aj vykonávania opravárskej činnosti, pretože žalobca nie je rušený sám o sebe touto činnosťou, ale jej následkami, teda hlukom alebo zápachom, vo vzťahu ku ktorým je potrebné formulovať negatívny petit. Ďalej súd uviedol, že civilné sporové konanie je ovládané zásadami, z ktorých vyplýva pre strany sporu jednak povinnosť tvrdenia a s tým spojená dôkazná povinnosť. Zo strany žalobcu v prejednávanej veci povinnosť tvrdenia splnená bola vo vzťahu k všetkým štyrom ním navrhovaným žalobným petitom. Žalobcovia tvrdili, že zo strany žalovaného dochádza k nepripustnému výkonu vlastníckeho práva v rámci susedských vzťahov, a to jednak k ich obťažovaniu nad mieru primeranú pomerom spočívajúceho najmä v opravovaní poľnohospodárskych a iných strojov a mechanizmov s tým spojeným hlukom, ďalšími imisiami ako výfukovými plynmi, čím fakticky tvrdia, že dochádza naplneniu prvej skutkovej podstaty generálnej klauzuly vyjadrenej § 127 ods. 1 OZ, pričom však z pohľadu ich tvrdení je možné konanie žalovaných podriaďiť i pod druhú skutkovú podstatu citovaného zákonného ustanovenia, keďže podľa tvrdenia žalobcov 1/, 2/ žalovaní vážne ohrozujú výkon ich práva tým, že svojou činnosťou majú spôsobovať kontamináciu vody s následným zamorením studne, ktorá bola jediným zdrojom pitnej vody, resp. vybudovanej šachty na odvod povrchovej vody v suteréne nehnuteľnosti. Povinnosťou žalobcov bolo preto na ich tvrdenia predložiť príslušné dôkazy, resp. takéto dôkazy navrhnúť, a tým si splniť dôkaznú povinnosť preukázania dôvodnosti podanej žaloby.

4. Vo vzťahu k výroku I. petitu žaloby sa žalobcovia domáhali zakázať vykonávať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel žalovaným na príľahlých nehnuteľnostiach k rodinnému domu so súp. č. 93 v obci Lupoč. Žalobcovia sa teda domáhali zákazu vykonávať určitú činnosť žalovaným v celom rozsahu. Zakázať žalovaným 1/, 2/ nakladať a užívať predmety svojho vlastníctva nad rámec klauzuly § 127 ods. 1 OZ, t. j. v rozsahu, kedy k zasahovaniu do práv ostatných vlastníkov nedochádza, by podľa názoru súdu bolo neprimeraným zásahom do výkonu vlastníckeho

práva. Na strane druhej bolo povinnosťou žalobcov 1/, 2/ preukázať, že výkon tohto práva je realizovaný nad mieru primeranú pomerom, teda že je pre žalobcov vzhľadom k miestnym pomerom obťažujúci. Žalobcovia síce tvrdili, že žalovaní vykonávajú opravy vo väčšom rozsahu, v sviatky, v ranných hodinách, majú používať rôzne nástroje s čím je spojená zvýšená hlučnosť, majú štartovať poľnohospodárske stroje, nechať ich naštartované po dlhšiu dobu, s čím má byť spojená expozícia dymom, tieto ich tvrdenia však žiadnym z dôkazov preukázané neboli vo vzťahu k rušeniu nad mieru primeranú. Ani z fotografie predloženej žalobcami nevyplýva, že by malo ísť o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Pri zohľadnení miestnych špecifik, kedy sa jedná o vidiecku aglomeráciu, kde oprava poľnohospodárskych strojov a ich používanie je bežnou súčasťou každodenného života, z takéhoto záveru nie je možné konštatovať, že by sa jednálo o nadmerné obťažovanie. Subjektívny pocit žalobcov, z ktorého ich tvrdenie o obťažovaní pramení, preto musí byť hodnotený z hľadiska objektívneho pohľadu, pričom bolo povinnosťou žalobcov na svoje tvrdenia nad rámec bežného používania poľnohospodárskych strojov, ich štartovania, prípadne aj opravy poskytnúť dôkazy, resp. navrhnúť svedkov, ktorí by dosvedčili v susedstve, že takáto činnosť sa vykonáva, prípadne vyhotovením určitého záznamu zvukového, obrazového, aj keď súdu je zrejmé, že z hľadiska zákonných licencií by bolo hodnotenie takéhoto dôkazu, ktorý by bol zadovážený zrejme na hranici, resp. za hranicou zákonnosti, potrebné hodnotiť zo strany súdu veľmi uvážlivo. Žalobcovia tiež tvrdili, že manipuláciou pri oprave strojov dochádza ku kontaminácii pôdy a zrejme následnému priesaku do vôd a prenosu ropných látok do studní, avšak ani v tomto smere predložené dôkazy nie sú dostačujúce, najmä ak tieto dôkazy si navzájom odporujú. Žalobcovia síce predložili súdu výsledky rozboru vody z odpadovej šachty, resp. ich studne, ktorých vzorka bola vyhodnotená ako pozitívna na zvyšky ropných látok, avšak na strane druhej bolo vykonané šetrenie v správnom, resp. trestnom konaní, s odobraním vzoriek vody aj pôdy s negatívnym výsledkom. Žalovaní popierajú tvrdenia žalobcov, že by s ropnými látkami manipulovali spôsobom, ktorým by dochádzalo ku kontaminácii, preto bolo na strane žalobcov potrebné predložiť na svoje tvrdenia dôkazy nielen o samotnej existencii kontaminácie, ale dôkaz o tom, že ku kontaminácii dochádza práve činnosťou žalovaných. Súd zvýraznil, že v civilnom konaní súd nemá dôkaznú iniciatívu, nemôže vykonávať dôkazy ani ich zadovážovať, vo vlastnej réžii, preto ani v tomto prípade nemohol súd vykonať z vlastnej iniciatívy dôkazy, ktoré by preukazovali prípadnú kontamináciu pôdy alebo vody, resp. dôkazy, ktorými by sa vysporiadal s rozporom v dvoch vzájomne si odporujúcich výsledkoch skúmania vody, resp. pôdy na tom istom mieste. Z tohto dôvodu zakázať žalovaným vykonávať akékoľvek opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel je podľa názoru súdu jednak nedôvodné a zasahujúce do ich vlastníckeho práva nad mieru potrebnú na dosiahnutie účelu v zmysle § 127 ods. 1 OZ. Primeraným by nebolo zakázať žalovaným vykonávať činnosti napríklad opravy, ale uložiť povinnosť zdržať sa rušenia hlukom, prípadne inými imisiami nad mieru primeranú.

5. V vzťahu k výroku II. uloženia povinnosti odstrániť z nehnuteľností žalovaného 1/ prislúchajúcich k rodinnému domu č. 93 nepojazdné poľnohospodárske stroje, motorové vozidlá, opotrebované súčiastky strojov, ropné produkty, obaly z ropných produktov, čistiacich prostriedkov, chemické čistiace prostriedky, a to všetko v lehote 30 dní, súd poukázal na už uvedené odôvodnenie vo vzťahu k výroku pod č. I. Zvýraznil, že samotným uskladnením uvedených vecí na pozemku žalovaných, ktoré im vlastnícky patria nebolo preukázané, že by nad mieru primeranú pomerom dochádzalo k obťažovaniu žalobcov. Existencia vecí a ich umiestnenie na pozemku žalovaných je nesporná, jednak vyplýva z priloženej fotodokumentácie, ohliadky na mieste samom, ako aj ohliadky v trestnom konaní. Samotná skutočnosť, že pohľad do dvora žalovaných nie je vôbec oku lahodivý však nezakladá skutkovú podstatu obťažovania nad mieru primeranú pomerom. Pokiaľ by umiestnením týchto látok v zmysle § 127 ods. 1 OZ došlo k ohrozeniu práv inej (zrejme osoby - pozn. odvolacieho súdu), napr. unikaním, vypúšťaním týchto látok a následnou kontamináciou je potrebné znova uviesť, že na takéto rozhodnutie nie je dostatok dôkazov, napriek silným indiciám, najmä ak výsledky rozboru pôdy vykonaného v trestnom konaní znaky kontaminácie neobsahovali a pri tejto ohliadke únik látok viditeľný zaznamenaný nebol.

6. Vo vzťahu k výroku č. III. petitu zakázať žalovaným vykonávať činnosť na obrábacích strojoch nad mieru zrejme primeranú mal súd za to, že sa jedná o výrok naviazaný na výrok č. I. petitu, kedy sa žalobcovia domáhali zákazu akéhokoľvek vykonávania opráv poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel, s čím je spojené aj používanie obrábacích strojov. Skutočnosť, že dochádza k obťažovaniu nad mieru primeranú obvyklým pomerom však v konaní preukázaná nebola, preto súd mohol len zopakovať, že pri neunesení dôkazného bremena vo vzťahu k preukázaniu, že činnosť žalovaných je činnosťou, ktorá v mieste a čase môže byť považovaná za činnosť nad mieru primeranú, dokázaná nebola. Naopak, žalovaní predložili čestné vyhlásenia, mimo iné aj osôb bývajúcich v susedstve na druhej strane ulice

v príľahlých bytovkách, ktorí takéto obťažovanie nezaznamenali. Je však potrebné uviesť, že otázka vnímania obťažovania môže byť u rôznych osôb rôzna z hľadiska ich subjektívneho pohľadu, avšak potrebné je skúmať objektívne hľadisko, a teda generalizovať eventuálnu činnosť žalovaných, aký by mala dopad vo všeobecnosti z hľadiska obťažovania nad mieru primeranú pomerom. V tomto smere výpoveď J. K. a svedka S. Babku, nie sú postačujúce, keďže svedok vo veci vypovedal nekonkrétne a pre objasnenie objektívneho obťažovania imisiami, najmä hlukom by bolo potrebné uviesť konkrétne údaje z hľadiska časového, dĺžky trvania, prípadne hodnôt, ktoré by bolo možné považovať za objektívne hodnoty nad rámec obvyklý aj s poukazom na normy verejného práva upravujúce napr. expozíciu prachom, hlukom a pod.

7. Vo vzťahu k výroku č. IV. súd uviedol., že žalobcovia sa domáhali náhrady škody, ktorá im vznikla, ako tvrdia, v príčinnej súvislosti s výskytom ropných látok v ich studni, čo vyvolalo potrebu vybudovania novej studne na pitnú vodu, ktorej existencia je nesporná a rovnako nesporné sú aj náklady, ktoré boli na to vynaložené. Vo vzťahu k náhrade škody súd musel skúmať všetky atribúty spojené s eventuálnym právom domáhať sa tejto náhrady. Je potrebné konštatovať protiprávnosť, a to či už konania škodcu alebo pri objektívnej zodpovednosti existenciu určitého protiprávneho stavu. Podľa názoru súdu prvej inštancie už prvý atribút pre priznanie náhrady škody naplnený nebol, keďže nie je možné konštatovať na strane žalovaných, žeby sa dopustili nejakého protiprávneho konania. Uvedené nie je možné konštatovať za stavu dokazovania tak, ako bolo súdom vykonané. Je potom irelevantné skúmať otázku príčinnej súvislosti zavinenia, ako aj samotnej škody a jej výšky, keďže preukázané protiprávne konanie žalovaných 1/, 2/ absentuje.

8. Ďalej súd prvej inštancie konštatoval, že pokiaľ žalobcovia namietali neodbornosť vykonania odberu vzoriek pôdy, resp. vody kriminalistickým technikom v pôvodne prebiehajúcim trestnom konaní, na takéto tvrdenie žiadny dôkaz súdu nepredložili. Samotné konštatovanie, že technik nemá skúsenosti s odberom, že mohla byť nesprávne odobratá vzorka, je pre konštatovanie chybného odberu a následných výsledkov kvalitatívneho skúmania vody a pôdy nedostačujúca. Pokiaľ žalobcovia mali pochybnosti, tieto okrem tvrdení mohli byť preukázané návrhom na vykonanie dokazovania, či už výsluchom samotného technika, resp. odborným stanoviskom osoby oprávnenej sa k tejto veci vyjadrovať a posúdiť postup a z toho vyplývajúcu preukaznosť výsledkov, uvedené však vykonané nebolo. Záverom súd prvej inštancie uviedol, že vo vzťahu k veciam a činnostiam, resp. prípadnej kontaminácii, ku ktorej má dochádzať i na ďalších nehnuteľnostiach žalovaných, a to v R. č. súp. XX, pre tento spor súd považoval za irelevantné, pretože sa nejedná o priame ohrozenie, resp. obťažovanie nad mieru primeranú pomerom vo vzťahu k žalobcom. Uvedené by mohlo slúžiť podporne ako dôkaz v prípade, ak by sa takéto činnosť preukázala, avšak rovnako ako je tomu pri nehnuteľnostiach príľahlých k domu súp. č. XX ani v prípade domu č. súp. XX dokazovanie v tomto smere jednak nebolo vykonané, a teda ani nemohlo uvedené skutočnosti preukázať. Z uvedených dôvodov súd žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol.

9. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie s poukazom na ust. § 255 CSP a procesne úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

10. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobcovia 1/, 2/, spoločne zastúpení právnym zástupcom s poukazom na existenciu odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP, pričom rozsudok súdu prvej inštancie napadli vo výroku I., II., III., IV. a VI. Žalobcovia predovšetkým konštatovali, že odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie, vzťahujúce sa na jednotlivé výroky rozhodnutia, nie je správne, dostatočné, s takýmto odôvodnením rozhodnutia sa nedá súhlasiť. Vo vzťahu k záverom súdu obsiahnutým pod bodom 67. odôvodnenia napadnutého rozsudku opätovne poukázali na výsledky miestneho šetrenia vykonaného dňa 19. 02. 2021 pracovníkmi Okresného úradu R., odbor starostlivosti o životné prostredie, v súčinnosti s Okresným riaditeľstvom policajného zboru v R., odbor kriminálnej polície, kde z uznesenia (str. 2, 3) zo dňa 31. 05. 2021 vyplýva, aké veci, nepojazdné motorové vozidlá, množstvo huteľných vecí pozostávajúcich z nakladača súčastok a pod. sa v dvorovej časti nehnuteľností žalovaných nachádzali. Opätovne žalobcovia konštatovali a poukázali na súpis huteľných vecí predstavujúcich tiež plastové nádoby s nemrznúcou zmesou, oceľové sudy s olejom v originálnom balení a rôzne autobatérie, ktoré sa nachádzali pod prístreškom rodinného domu žalovaných, a pri vykonanej ohliadke bolo zistené tiež, že v druhej časti dvora žalovaných sa nachádzal okrem iných pojazdný traktor s radlicou, nepojazdné nákladné motorové vozidlo (dva kusy), cisterna na podvozku, vysokozdvížny vozík, príves na prepravu koní, neidentifikovateľné časti poľnohospodárskych strojov, kontajnery s obsahom

neznámej látky, atď. Podstatná časť týchto vecí sa nachádzala pri nehnuteľnosti žalovaných i v čase súdom vykonanej ohliadky, čo napokon vyplýva i z odôvodnenia rozhodnutia obsiahnutého v bode 68. Napriek tomu súd konštatoval, že „samotná skutočnosť, že pohľad do dvora žalovaných nie je vôbec oku lahodivý nezakladá skutkovú podstatu obťažovania nad mieru primeranú pomerom a zároveň súd konštatoval, že pri zohľadnení miestnych špecifik, kedy sa jedná o vidiecku aglomeráciu, kde opravu poľnohospodárskych strojov a ich používanie je bežnou súčasťou každodenného života, z takéhoto záveru nie je možné konštatovať, že sa jedná o nadmerné obťažovanie“. Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia podľa názoru žalobcov nedáva jasnú a zrozumiteľnú odpoveď v súlade so zásadami formálnej logiky na to, aké úvahy súd viedli k záveru, že také množstvo strojov, zariadení, vozidiel, poľnohospodárskej techniky, mazadiel, olejov, pohonných hmôt a súčiastok, ako je to popísané v bode 9. odvolania, je pri zohľadnení miestnych špecifik súčasťou každodenného života vo vidieckej aglomerácii akou je obec R.. Ďalej žalobcovia poukázali na to, že ochrana životného prostredia patrí k modernej spoločnosti najmä v súčasnosti medzi stále viac rezonujúce témy. Osobitne poukázali na ustanovenia zákona č. 543/2002 Z. z. o ochrane prírody a krajiny (napr. § 3 ods. 1, § 4 ods. 1, § 3 ods. 3). Uviedli, že prvostupňový súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia skonštatoval, že subjektívny pocit žalobcov, z ktorého ich tvrdenie o obťažovaní pramení, musí byť hodnotený z hľadisk objektívneho pohľadu. Žalobcovia poukázali na výpovede svedkov J. K. a S. A.. Konkrétne S. A. uviedol, že sa u žalovaných stále niečo píliło, opravovalo, svedok je fakticky sused o dva domy vyššie. Vidí k žalovaným chodiť traktory, iné mechanizmy, počuje pílenie, napr. „flexku“ a pod. Svedok A. tiež uviedol, že sám volal vyšetrovatelke, pretože videl pána W. ako vylieval z nejakého kartra z olejovej vane niečo spenené, vylieval to priamo na zem na dvore. Žalobcovia predložili súdu ako dôkaz na preukázanie svojich tvrdení tiež fotodokumentáciu, prehrali súdu zvukový záznam do mobilu ráno o šiestej v deň pracovného pokoja, súd vykonal ohliadku nehnuteľností žalobcov aj žalovaných. Žalobcovia majú za to, že z dôkazov, ktoré boli v konaní vykonané jednoznačne vyplýva, že žalovaní 1/, 2/ vykonávajú vo svojich nehnuteľnostiach činnosť, ktorá sa pri svojom rozsahu ani s ohľadom na miestne špecifiká vidieckej aglomerácie nedá považovať za bežnú a obvyklú. Už zo samotného faktu, že žalovaný 1/ pracuje v zahraničí, kam chodí na 6-týždňové turnusy a žalovaný 2/ pracuje v Bratislave a domov chodí na víkendy vyplýva, že ani jeden z nich sa z časového hľadiska nemôže venovať systematickej poľnohospodárskej činnosti v obci R., pretože je to činnosť, ktorá si vyžaduje pravidelnú a sústavnú prácu a starostlivosť. Žalovaní 1/, 2/ teda logicky nemôžu potrebovať pre vlastnú potrebu také množstvo poľnohospodárskej techniky, motorových vozidiel, náradia, súčiastok a olejov, aké sú popísané v bode 4. odôvodnenia. Túto činnosť nevykonávajú ani ako "koníček", ale skôr ako príležitostný zárobok bez príslušných úradných povolení. Ďalej žalobcovia namietali, že i počas ohliadky konanej 11.05.2022 poukázal žalobca 1/ na skutočnosť, že žalovaný 1/ odmasťoval súčiastky z rozobratých strojov a vozidiel, v minulosti mnohokrát priamo nad rigolom, ktorý vedie rovno na nehnuteľnosti žalobcov. Žalovaný na ohliadke ukázal zánovné odmasťovacie zariadenie, ktoré podľa jeho slov kúpil v roku 1997, avšak na otázku právnej zástupkyne, kto mu zabezpečuje likvidáciu odpadu vznikajúceho pri procese odmasťovania súčiastok uviedol, že toto zabezpečuje prostredníctvom spoločnosti Detox, avšak na ďalšiu otázku, či vie predložiť súdu i nejakú zmluvu, prípadne faktúru za likvidáciu tohto odpadu, toto neurobil, súdu uviedol, že odpad vznikajúci pri odmasťovaní súčiastok odovzdáva svojmu známemu, ktorý ho odovzdáva spoločnosti Detox. Rovnako svedok Ing. W. C., starosta obce R., na pojednávaní dňa 16.05.2022 vypovedal, že zmluvy od pána W. so spoločnosťami, ktoré mu likvidovali odpad obec pri šetrení nepožadovala, fakticky sa spolašli na tvrdenie pána W.. Z tejto výpovede starostu obce je zjavné, že obec dostatočne podnet žalobcov neprešetrila a napriek tomu, že žalobcovia sa na obecnom úrade sťažovali na znečistenie vody v ich studni ropnými látkami presakujúcimi do ich studne z pozemku žalovaných, obec ani len neskúmala komu a akým spôsobom odovzdávajú žalovaní odpad ktorý sa zjavne na ich dvore v sudoch nachádzal. V tomto smere sa starosta spolahol len na vyjadrenie žalovaného, že odpad likviduje prostredníctvom akreditovanej spoločnosti. Rovnako nedôsledne vec prešetril aj okresný úrad, odbor starostlivosti o životné prostredie, ktorý sa vo svojom postupe dopustil niekoľkých procesných pochybení. Taktiež J. W. P., zamestnanec Okresného úradu R., odbor starostlivosti o životné prostredie, na otázku právnej zástupkyne žalobcov na pojednávaní dňa 18.07.2022, z akého dôvodu došlo u neho k prehodnoteniu veci, keď vo svojej výpovedi v trestnom konaní uviedol, že na základe vykonaného vyšetrenia môže konštatovať, že konaním žalovaných došlo k naplneniu znakov priestupku na úseku odpadového hospodárstva a následne vec odložil, pričom neuviedol jediný konkrétny judikát, ani obsah dôvodovej správy, na ktorú sa odvolal. Z výpovede svedka J. W. Adamíka taktiež vyplynulo, že pri vydávaní rozhodnutia vo veci sp. zn. OU-LC-OSZP-2021/1005964 sa oprel i o závery laboratórnych rozborov vzoriek vody vykonaných kontrolným chemickým laboratóriom civilnej obrany v Slovenskej Ľupči, a to bez toho, aby náležite zistil, či samotné vzorky vody boli odobraté v súlade s platnou legislatívou. O tieto

závery, resp. o závery týchto rozborov sa oprel aj prvostupňový súd, ktorý to konštatoval v bode 67. odôvodnenia. Súd sa však nijako nevysporiadal s tvrdením žalobcov, že vzorky vody a pôdy v trestnom konaní neboli odobraté v súlade s platnou legislatívou a technickými normami. Podľa ustanovenia § 17 ods. 9 zák. č. 355/2007 Z.z. o ochrane, podpore a rozvoji verejného zdravia, fyzická osoba - podnikateľ, alebo právnická osoba, ktorá vykonáva odber a analýzu pitnej vody, musí byť akreditovaná. Vo všetkých ostatných vzorkách vody (teda okrem vzoriek odobratých políciou), ktoré boli odobraté akreditovanou osobou, v studni a šachte žalobcov, ale aj v studni žalovaných bola prítomnosť ropných látok jednoznačne zistená. Vo vzorkách odobratých políciou neboli ropné látky zistené len preto, lebo vzorky neboli odobrané správne, akreditovanou osobou, odber vykonali neškolení príslušníci polície, odbery neboli vykonané ani v požadovanom množstve ani zákonom stanoveným postupom; preto nie je namieste aby súd prihliadal na výsledky rozboru uvedených vzoriek a na takýto dôkaz vykonaný v rozpore s platnou legislatívou, súd nemal prihliadať. V odôvodnení napadnutého rozsudku vo vzťahu k výroku I. petitu žaloby súd uvádza, že zákaz vykonávať opravy by bola podľa jeho názoru v rozpore s výkonom vlastníckeho práva žalovaných. Žalobcovia však majú za to, že nimi formulovaným petitom žaloby nijakým spôsobom nezasahujú do podstaty vlastníckeho práva žalovaných, naopak domáhajú sa len ochrany vlastného vlastníckeho práva, a to uložením zákazu vykonávať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel, ktorá činnosť žalovaných je zdrojom znečisťovania vody a hluku v ich okolí. Žalobcovia nežiadajú odstrániť, či upraviť predmet vlastníckeho práva žalovaných. Súd svojim rozhodnutím de facto poskytol ochranu nezákonne vykonávanej činnosti žalovanými s odôvodnením, že na vidieku je bežnou súčasťou každodenného života oprava poľnohospodárskych strojov, čo je absurdné. Súd nezohľadnil fakt, že činnosť, ktorú vykonávajú na svojich nehnuteľnostiach žalovaní, je systematická, vykonávaná v intraviláne obce, v bytovej zástavbe, je to činnosť veľkej intenzity vykonávaná takpovediac priamo pod oknami žalobcov. Rodinné domy, byty a záhrady sú určené na oddych a nie na rušivú činnosť. Žalobcovia produkovali dostatok dôkazov na preukázanie svojich tvrdení (napr. miestne zisťovanie vykonané 19.02.2021, uznesenie Okresného riaditeľstva Policajného zboru zo dňa 31.05.2021, protokol o skúške vody zo dňa 15.02.2021, ďalej zo dňa 12.05.2021, výsluch svedkov v súdnom konaní, fotodokumentácia, zvuková nahrávka), preto vo vzťahu k výrokom č. I., II. a III. petitu žaloby žalobcov majú žalobcovia za to, že hodnotenie dôkazov vykonané prvostupňovým súdom je nepresvedčivé a nie je v súlade so zásadami formálnej logiky, čo má za následok vecne nesprávne rozhodnutie prvoinštančného súdu a zakladá odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f/ CSP.

11. Pokiaľ sa týka výroku IV. petitu žaloby (náhrada škody) prvostupňový súd uviedol, že nebolo dokázané protiprávne konanie žalovaných, ktoré by mohlo mať za následok vznik škody na strane žalobcov, a preto ďalšie atribúty potrebné pre priznanie náhrady škody už ani neskúmal. Žalobcovia poukázali na znenie § 2 ods. 1 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch, na jeho ustanovenie § 12 ods. 6, § 63 ods. 1 a § 72, § 14 ods. 1 písm. e/. Žalobcovia uviedli, že je nepochybné a medzi stranami sporu napokon ani nebolo sporné, že pri odmasťovaní súčiastok na odmasťovacom zariadení, ktoré počas súdnej ohliadky ukazoval súdu žalovaný 1/ vzniká odpad, ktorý zbiera žalovaný 1/ do suda. Z ustanovenia § 12 ods. 6 Zákona o odpadoch nepochybne vyplýva že fyzické osoby nemôžu nakladať a inak zaobchádzať s iným ako komunálnym odpadom, drobným stavebným odpadom a stavebným odpadom z jednoduchých stavieb a drobných stavieb. Teda žalovaní ako fyzické osoby, nielenže nie sú oprávnení nakladať s týmto druhom odpadu (masnotou zo súčiastok ktorú zachytávajú do suda), ale v konaní ani nevedeli hodnoverným spôsobom preukázať ako tento odpad likvidujú. Žalobcovia majú zato, že žalovaní 1/, 2/ svojim konaním porušujú ustanovenia Zákona o odpadoch, pretože zjavne nakladajú s iným ako komunálnym a drobným stavebným odpadom a týmto svojim konaním spôsobili žalobcom škodu tým, že kontaminovali vodu v ich studni ropnými látkami; ktoré sa iným spôsobom nemali ako do studne žalobcov dostať. Žalobcovia tak majú za to, že prvostupňový súd na zistený skutkový stav neaplikoval príslušné ustanovenia Zákona o odpadoch, hoci ho naň aplikovať mal. Takisto majú za to, že pri hodnotení dôkazov vo vzťahu k odobratým vzorkám vody súd nepostupoval správne, keď prihliadol k výsledkom rozboru vzoriek vody odobratých príslušníkmi PZ napriek tomu, že v konaní žalobcovia upozorňovali na to, že uvedené vzorky neboli odobraté v súlade s platnými právnymi predpismi a technickými normami, tak ako už bolo uvedené. Navrhli, aby odvolací súd zmenil rozhodnutie súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutých výrokoch tak, že I. zakáže žalovaným 1/, 2/ vykonávať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel na príslušných nehnuteľnostiach k rodinnému domu číslo XX v katastrálnom území obce R., II. uloží žalovaným 1/, 2/ povinnosť odstrániť z nehnuteľnosti žalovaného 1/ prislúchajúcich k rodinnému domu číslo XX v katastrálnom území obce Lupoč nepojazdné poľnohospodárske stroje, motorové vozidlá, opotrebované súčiastky strojov, ropné produkty, obaly z ropných produktov, čistiacich prostriedkov, chemické čistiace prostriedky, III. zakáže žalovaným 1/, 2/

vykonávať činnosť na obrábacích strojoch nad mieru primeranú na nehnuteľnostiach žalovaného 1/ prislúchajúcich k rodinnému domu číslo XX v katastrálnom území obce R. a IV. uloží žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom škodu vo výške 6.937,68 Eur v lehote do troch dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti rozsudku. Zároveň uplatnili nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

12. Odvolanie žalobcov 1/, 2/ bolo doručované žalovaným 1/, 2/ prostredníctvom ich spoločného právneho zástupcu dňa 22.08.2022 s možnosťou k uvedenému sa vyjadriť v lehote 10 dní.

13. Žalovaní 1/, 2/ sa v súdom určenej lehote k odvolaniu nevyjadrili.

14. Vec bola predložená na rozhodnutie Krajskému súdu v Banskej Bystrici dňa 03.10.2022.

15. Dňa 04.10.2022 bolo Krajskému súdu v Banskej Bystrici, ako súdu odvolaciemu, doručené vyjadrenie žalovaných 1/, 2/ učené prostredníctvom právneho zástupcu, k odvolaniu žalobcov dňa 27. 09. 2022. Žalovaní uviedli, že odvolanie žalobcov 1/, 2/ považujú za nedôvodné. Súhlasia s rozsudkom súdu prvej inštancie, tento považujú v celom rozsahu za správny. Súhlasia však s konštatovaním žalobcov, keď tí uviedli, že súd vykonal dôsledné a rozsiahle dokazovanie. Žalovaní 1/, 2/ majú za to, že súd správne vyhodnotil vykonané dôkazy, dospel k správnym skutkovým zisteniam, vec správne posúdil po právnej stránke a vo veci rozhodol v súlade so zákonom. Pokiaľ žalobcovia v predmetnom odvolaní opätovne poukázali na výsledky miestneho šetrenia vykonaného dňa 19.02.2021 pracovníkmi okresného úradu, žalovaní sa stotožňujú so záverom učeným súdom prvej inštancie. Skutočnosť, že sa na ich pozemkoch nachádzajú nejaké poľnohospodárske vozidlá, stroje a ich súčiastky nezakladá skutkovú podstatu obťažovania nad mieru primeranú pomerom. Žalovaný majú za to, že je bežnou vecou v malých obciach, resp. dedinách, že si ľudia svojpomocne vymieňajú súčiastky na poľnohospodárskych strojoch. Skutočnosťou, že sa u žalovaných nachádzajú tieto veci sa zaoberal aj Okresný úrad Lučenec, odbor starostlivosti o životné prostredie vo svojom „Zázname o výsledku objasňovania priestupku zo dňa 14.09.2021“, pričom skonštatoval, že nebolo preukázané, že by žalovaní vykonávali zásahy do motorovej časti starých vozidiel, čím by došlo k nakladaniu s nebezpečnými odpadmi. Zároveň bolo konštatované, že sa nezistilo ani nepreukázalo, že by došlo k akémukoľvek úniku ropných látok, čo rovnako potvrdila i obhliadka súdu zo dňa 11.05.2022 za prítomnosti žalobcov. Pokiaľ sa týka tvrdenia žalobcov ohľadom výpovedí uvedených svedkov S. A. a J. K., tieto si navzájom odporujú, keď svedkovia raz uvádzajú, že žalobcov sústavne obťažujú a následne sami uvedú, že žalovaný 1/ pracuje v zahraničí na turnusy a žalovaný 2/ pracuje v Bratislave. Podľa názoru žalovaných je sústavná činnosť taká, ktorá sa robí stále, neprestajne, čo v tomto prípade splnené nie je. Žalovaní poukázali na to, že žalobcovia spolu s vyššie uvedenými svedkami sú jediní, ktorých žalovaní majú obťažovať. Žalovaní poukázali na čestné vyhlásenie, ktoré je súčasťou súdneho spisu, a v ktorom sa viacerí susedia žalovaných vyjadrili, že tí ich neobťažujú nad mieru primeranú pomerom. Žalovaní zároveň poukázali na skutočnosť, že medzi nimi a žalobcami dlhodobo prevládajú zlé vzťahy. Poukázali tiež na skutočnosť, že so svedkom K. sú v súdnom spore, pričom ten aj s druhým svedkom a žalobcom 2/ iniciovali viaceré podania proti žalovaným, resp. ich rodinným príbuzným. Rovnako sa žalovaní ohradili voči tvrdeniam žalobcov, keď títo uviedli, že žalovaní túto činnosť nevykonávajú ani ako koníček, ale skôr ako príležitostný zárobok bez príslušných úradných povolení. Je pravdou, že žalovaný 1/ mal v minulosti živnosť, avšak podnikateľskú činnosť ukončil ešte v roku 2013. Od toho času sa žalovaný 1/ spolu so žalovaným 2/ venujú výmene súčiastok už len ako svojej záľube, rovnako ako sa aj žalobca 2/ venuje svojej záľube natáčať žalovaných na ich súkromnom pozemku. Za túto činnosť však žalovaní nemajú žiaden zárobok. Pokiaľ sa týka žalobcami namietaných vykonaných odberov neakreditovanou osobou, resp. v rozpore so zákonom stanoveným postupom, žalovaní majú za to, že žalobcovia žiadnym spôsobom nepreukázali, že by vykonané odbery neboli vykonané v súlade s platnou legislatívou. Tieto ich tvrdenia sú podľa názoru žalovaných účelové, ničím nepodložené a v celom rozsahu zavádzajúce. V priebehu dokazovania žalobcovia nenavrhl vykonať žiaden dôkaz smerujúci k potvrdeniu nimi uvádzaných skutočností. Preto majú žalovaní za to, že v tomto prípade žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Zároveň žalovaní uviedli, že samotní žalobcovia postavili svoju žalobu na neakreditovaných odberoch. Je síce pravdou, že v prípade Protokolu o skúške č. 906/2021 zo dňa 15.02.2021 a Protokolu o skúške č. 2837/2021 zo dňa 12.05.2021 odber vykonala akreditovaná osoba, avšak rozbor bol vykonaný neakreditovanou metódou. V uvedených Protokoloch však vyšiel akreditovaný pozitívny výsledok na kultivované mikroorganizmy. Na túto skutočnosť žalovaní poukázali aj na pojednávaní dňa 07.04.2022, kde žalobcovia túto skutočnosť nepopreli len uviedli, že s tým je možné sa oveľa ľahšie vysporiadať. Vyššie uvedené mikroorganizmy

majú pôvod vo fekáliách - splaškových vodách. V treťom štvrtroku roku 2021 žalobcovia vybudovali žumpu a zároveň začali konanie pre vŕtanie novej studne. Žalobcovia vo svojom vyjadrení k písomnému vyjadreniu žalovaných zo dňa 26.01.2022 deklarovali, že používajú „suchý záchod“. Z uvedeného je zrejmé, že fekálie z tohto „suchého záchoda“ im presiakli až do pôvodnej studne, na čo prišli až uvedenými protokolmi o skúške. Preto sa žalovaní oprávnenne domnievajú, že na základe týchto skutočností žalobcovia mohli zámerne ovplyvniť už mikroorganizmami kontaminovanú pitnú vodu v studni ropnými látkami, a to za účelom nechať si preplatiť zhotovenie novej vŕtanej studne žalovanými. V priebehu dokazovania žalobcovia následne predložili aj protokol o skúške RM2200406, kde opäť poukazovali na prítomnosť nepolárnych extrahovateľných látok. Žalovaní poukázali na to, že vzorka bola vykonaná zo šachty v rodinnom dome a nie zo studne. Vzorka nesie názov odpadová voda, bodová vzorka, šachta v rodinnom dome č. 135. Je teda zrejmé, že v danom odbere sa jedná o odpadovú vodu z ich nehnuteľnosti a nie o pitnú vodu v studni. V ostatnom sa žalovaní 1/, 2/ stotožnili so závermi súdu prvej inštancie obsiahnutými v odôvodnení rozhodnutia a dopĺňujúco uviedli, že zo strany žalobcov došlo od roku 2014 už mnohým podaniam na ich osoby z uvedeného dôvodu považujú žalobu za šikanóznú. Navrhli, aby odvolací súd rozsudok Okresného súdu Lučenec postupom podľa § 387 ods. 1 CSP v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil a uložil žalobcom 1/, 2/ povinnosť nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

16. Vyjadrenie žalovaných k odvolaniu žalobcov bolo doručené žalobcom 1/, 2/ prostredníctvom právneho zástupcu dňa 18.11.2022 s možnosťou k uvedenému sa v lehote 10 dní vyjadriť.

17. K vyjadreniu žalovaných sa vyjadrili žalobcovia 1/, 2/ dňa, 19. 12. 2022, po uplynutí lehoty na vyjadrenie určenej odvolacím súdom. K otázke sústavného obťažovania hlukom, pachom, prachom, či inými imisiami uviedli, že samotná skutočnosť, že žalovaný 1/ pracuje v zahraničí na 6 týždňové turnusy a žalovaný 2/ v Bratislave a do obce R. chodí na víkendy, nevylučuje stav „sústavného“ obťažovania žalobcov ako susedov. Sústavný neznamená nepretržitý. Obťažovanie žalobcov rôznymi druhmi imisií zo strany žalovaných pretrváva celé roky. Aj opakujúce sa konanie žalovaných, čo i len každý víkend, nehovoriac o bežných dňoch kedy žalovaný 1/ nie je práve na turnuse možno chápať ako „sústavné“ K tvrdeniu žalovaných, že nik iný v dedine nepotvrdil, že by ho žalovaní obťažovali imisiami uviedli, že zákon poskytuje ochranu jeho práv každému jednému dotknutému subjektu, nemusí ísť o hromadné porušovanie práv. Je preto irelevantné, či hluk, pach, prach a dym vznikajúci pri činnosti žalovaných obťažuje ešte aj niekoho iného ako žalobcov alebo nie. Pokiaľ sa týka odmasťovacieho zariadenia, žalovaní ukázali súdu toto zariadenie počas ohliadky, avšak nevedeli hodnoverne preukázať, ako likvidujú odpad z tohto zariadenia. P. Ďurovčík, ktorému údajne odpad nosia, nie je osobou oprávnenou na likvidáciu takéhoto odpadu. K tvrdeniu žalovaných, že žalobcovia nijakým spôsobom nepreukázali, že by vykonané odbery neboli vykonané v súlade s platnou legislatívou, žalobcovia uviedli, že v súdnom konaní sa nedokazujú skutočnosti všeobecne známe, alebo vyplývajúce z platných právnych predpisov. Žalobcovia uviedli, ktoré právne predpisy upravujú odber vzoriek na rozbor pitnej vody a odber vykonaný príslušníkmi polície ustanoveniam týchto právnych predpisov nezodpovedá. Základným dôvodom prečo tomuto tento odber nezodpovedá je ten, že nebol vykonaný akreditovanou osobou, ale zároveň nebol vykonaný ani predpísaným spôsobom podľa platnej technickej normy.

18. Vyjadrenie žalobcov 1/, 2/ bolo doručené žalovaným cestou ich právneho zástupcu dňa 23. 01. 2023 s možnosťou k uvedenému sa v lehote 10 dní vyjadriť.

19. Žalovaní sa k vyjadreniu žalobcov vyjadrili po uplynutí lehoty na vyjadrenie určenej odvolacím súdom. Vyjadrenie žalovaných bolo doručené odvolaciemu súdu dňa 22. 02. 2023. V obsahu zotrvali na svojich predchádzajúcich vyjadreniach a dopĺňujúco uviedli, že viacerí susedia prehlásili, že ich žalovaní neobťažujú nad mieru primeranú pomerom a jediní, koho majú obťažovať sú iba žalobcovia so svedkami K. a A.. K otázke odberu vzoriek na rozbor pitnej vody a odber vykonaný príslušníkmi polície žalovaní poukázali na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v bode 71 rozsudku, ktoré žalovaní považujú za vecne správne a s ktorým sa stotožňujú. Opätovne navrhli, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny.

20. V dôsledku podaného odvolania žalobcov 1/, 2/ krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku, ďalej len „CSP“), vec preskúmal v medziach daných ustanovením § 379 a § 380 CSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 385 ods. 1

CSP a contrario rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

21. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

22. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

23. Na základe podaného odvolania žalobcov 1/, 2/ voči rozsudku súdu prvej inštancie tak v rozsahu podaného odvolania podľa § 379 CSP a dôvodov podaného odvolania podľa § 380 CSP po preskúmaní rozsudku súdu prvej inštancie a konania, ktoré mu predchádzalo, dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci na základe vykonaného dokazovania v odôvodnení rozhodnutia skonštatoval skutkový stav veci správne, so skutkovými závermi súdu prvej inštancie sa odvolací súd stotožňuje a v zmysle § 383 CSP je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie. Súd dôkazy vyhodnotil v súlade s ust. § 191 ods. 1 CSP, rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 ods. 2 CSP, keď odôvodnenie rozhodnutia súdu prvej inštancie má náležitosti podľa § 220 ods. 2 CSP. Je potrebné zdôrazniť, že žalobcovia v podanom odvolaní neuviedli žiadne nové relevantné skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé privodiť zmenu či zrušenie rozhodnutia súdu prvej inštancie. Odvolací súd preto pri rozhodovaní o odvolaní žalobcov vychádzal zo súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, pričom neboli naplnené procesné predpoklady dopĺňovať dokazovanie, prípadne nariaďovať odvolacie pojednávanie zo strany odvolacieho súdu (§ 383, § 384 ods. 1, 2 a 3 v spojení s ust. § 366 CSP). S prihliadnutím na rozsah podaného odvolania a odvolacie dôvody uvedené v odvolaní odvolací súd konštatuje, že na základe preskúmania veci dospel k záveru, že podané odvolanie nie je dôvodné a nemožno mu vyhovieť. Odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie, čo sa týka veci samej považuje v celom rozsahu za vecne správne. Po preskúmaní veci súd nezistil žiadne vady konania v konaní pred súdom prvej inštancie, ktoré by sa týkali procesných podmienok.

24. S poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd považuje napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie za vecne správny ako výrokovej časti vo veci samej a trovách konania, tak aj v časti odôvodnenia, pričom odvolací súd odkazuje na odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie. Nad rámec uvedeného odvolací súd k predmetnej veci uvádza.

25. V súdnej veci sa žalobcovia 1/, 2/ domáhajú poskytnutia súdnej ochrany nerušenému výkonu ich vlastníckeho práva uplatnenou tzv. susedskou žalobou v zmysle § 127 ods. 1 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej len „Občiansky zákonník“, alebo aj „OZ“). Podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníci veci sa musí zdržať všetkého, čím by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného, alebo čím by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Preto najmä nesmie ohroziť susedovu stavbu alebo pozemok, úpravami pozemku, alebo úpravami stavby na ňom zriadenej bez toho, že by urobil dostatočné opatrenie na upevnenie stavby alebo pozemku, nesmie nad mieru primeranú pomerom obťažovať susedov hlukom, prachom, popolčekom, dymom, plynmi, parami, pachmi, pevnými a tekutými odpadmi, svetlom, tienením a vibráciami, nesmie nechať chované zvieratá vznikať na susediaci pozemok a nešetrne, prípadne v nevhodnej ročnej dobe odstraňovať zo svojej pôdy korene stromu, alebo odstraňovať vetvy stromu presahujúce jeho pozemok. Uvedené ustanovenie Občianskeho zákonníka predstavuje základnú úpravu súboru oprávnení a povinností spojených s vlastníctvom veci, ktoré sa v teórii i v praxi označujú pojmom „susedské práva“. Ust. § 127 ods. 1 OZ predstavuje zákonné obmedzenie vlastníckeho práva alebo práv, ktoré sa odvíjajú priamo od vlastníctva. Obmedzenia práv vlastníkov je vzájomné a zároveň prospešné viacerým vlastníkom.

26. Základným obsahom susedského obmedzenia vlastníckeho práva je premisa, podľa ktorej vlastníci veci je povinný zdržať sa každého takého konania, ktorým by nad mieru primeranú pomerom obťažoval iného, alebo ktorým by vážne ohrozoval výkon jeho práv. Z nej teda vyplýva, že pred použitím právnej ochrany zaručenej ust. § 127 ods. 1 OZ je potrebné ustáliť, ktorý subjekt je povinný zdržať sa konania, kto je obťažovaným, resp. ohrozovaným subjektom, či došlo k obťažovaniu nad mieru alebo či došlo k vážnemu ohrozeniu výkonu práv.

27. Súd prvej inštancie správne uviedol, že znenie druhej vety § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka obsahuje (demonštratívny) výpočet zakázaných imisií, ktoré obsahovo nadväzujú na generálnu klauzulu vyjadrenú v prvej vete uvedeného zákonného ustanovenia. Preto pri podaní tzv. „susedskej žaloby“ je potrebné doložiť, preukázať, že došlo k naplneniu jednej z dvoch alternatívnych skutkových podstát zakázaného konania vlastníka veci - t. j. je potrebné preukázať, či došlo k obťažovaniu oprávneného nad mieru primeranú pomerom, alebo či došlo k vážnemu ohrozeniu výkonu práv oprávneného.

28. Právna teória považuje obťažovanie za taký výkon vlastníckeho práva k veci, ktorého dôsledky fyzicky presahujú vec samotnú a pôsobia buď na iné osoby, alebo na veci vo vlastníctve niekoho iného, a to preukázateľne negatívne.

Pod pojmom „imisia“ súdna prax rozumie spravidla prenikanie účinkov činnosti vykonávanej na jednej nehnuteľnosti, na nehnuteľnosť druhú. V prípade nadmerného hluku, ktorý je javom nesporne negatívnym, pôjde vždy o imisiu. Napokon i Občiansky zákonník v ust. § 127 ods. 1 uvádza hluk na prvom mieste spomedzi ostatných uvedených druhov imisií.

29. Rozdiel medzi ohrozením výkonu práva a obťažovaním iného spočíva v tom, že ohrozovanie sa týka priamo výkonu práv chráneného subjektu, alebo dokonca jeho existencie; obťažovanie vlastnému výkonu práva nebráni, ale robí ho obtiažnym alebo nepríjemným. Ak v dôsledku konania vlastníka dochádza k vážnemu ohrozeniu vlastníckeho práva iného spočívajúcemu v poškodzovaní veci, ide o neoprávnený zásah podľa § 127 ods. 1 OZ bez ohľadu na to, či tento zásah prekračuje mieru primeranú pomerom.

30. Nie každé „obťažovanie“ však zakladá oprávnenie brániť sa proti nemu žalobou opierajúcou sa o ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Táto možnosť je daná dotknutej osobe len vtedy, pokiaľ ide o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Či o takýto prípad ide, alebo nie, je nutné posúdiť vždy podľa okolností konkrétneho prípadu s prihliadnutím ku všetkým skutočnostiam, ktoré v tejto súvislosti vyjdú v konaní najavo. Záver o tom, či ide alebo nejde o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom, tak odráža individuálne pomery každého prípadu najmä tam, kde absentujú objektívne kritériá napomáhajúce urobiť záver o miere obťažovania (napr. pri obťažovaní hlukom existujú objektívne hlukové limity dané normatívnou právnou úpravou), v takých prípadoch je na súde, aby v každom jednotlivom prípade zvažil, kedy účinky pôsobenia veci je druhá osoba povinná znášať, aj keď môže ísť o dôsledky obťažujúce či negatívne a kedy jej už vzniká právo na obranu v režime § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, pretože nejde o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Osobitne v týchto tzv. susedských vzťahoch je zrejmé, že pôsobenie veci, ktoré niektorý z vlastníkov považuje za bežné vzhľadom na svoje pomery, môže druhý vlastník považovať za výrazne obťažujúce.

31. Ochrany proti obťažovaniu je teda prípustné úspešne sa dovolať len vtedy, ak ide o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Každý je totiž povinný znášať imisie z obyčajného, bežného užívania veci. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR z 30. 11. 1993 sp. zn. 5Cdo/117/93, v ktorom Najvyšší súd zaujal stanovisko k výkladu pojmu „nad mieru primeranú pomerom“: „Pojmy „miera primeraná pomerom“ alebo „vážne ohrozovanie výkonu práv“ vyjadrujú hornú hranicu negatívnych dôsledkov správania sa vlastníka. Ak negatívne dôsledky tohto správania prekračia určitú hranicu, dotknutý sa môže úspešne domáhať ochrany svojich práv podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Pri súdnej ochrane týchto práv musí súd vždy dôsledne zistiť konkrétnu situáciu a objektívne posúdiť, či uvedená hranica bola prekračená, lebo ochranu nemožno priznať pred zásahmi, ktoré neprekračujú dovolenú mieru a sú dôsledkom bežného správania sa, ktoré sú susedia povinní navzájom trpieť, lebo je spojené s obvyklým užívaním nehnuteľnosti. Zákon bližšie nevymedzuje obsah slov „nad mieru primeranú pomerom“. Určuje však hranicu správania sa medzi dovoleným správaním (od optimálneho stavu po stav ešte prípustný) a nedovoleným správaním sa (nad prípustnú mieru), a to vo vzťahu ku konkrétnym pomeroch v danom mieste a čase, ale aj vo vzťahu k objektívne žiaducim pomeroch, ktoré v tom-ktorom prípade nemusia byť vždy v súlade s existujúcimi pomermi. Pokiaľ by sa totiž uvedená hranica mala určovať len podľa pomeroch, pretrvávajúcich v danom mieste a čase a nie podľa pomeroch, ktoré sú žiaduce a ktoré by mali pretrvávať, nebolo by možné domáhať sa úspešne ochrany podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka v prípade, že aj správanie sa všetkých ostatných fyzických alebo právnických osôb na danom mieste je z hľadiska tohto ustanovenia závadné. Z toho vyplýva, že súd rozhodujúci o návrhu na ochranu podľa uvedeného ustanovenia sa nemôže obmedziť len na konštatovanie, že namietaný zásah je v súlade s prevládajúcim správaním sa ostatných subjektov, ale musí vždy zohľadniť mieru primeranú pomerom (ktoré by mali byť).“

32. Z citovaného odôvodnenia rozhodnutia najvyššieho súdu vyplýva dôležitý záver, že pomery v určitom čase a určitom priestore (ktoré by niekym mohli byť označené za „mieru primeranú pomerom“) nikdy nesmú prekročiť žiaducu mieru, resp. žiadúce pomery, ktoré by vo všeobecnosti mali byť obvyklé. V prípade niektorých imisií je ochrana dotknutého subjektu znásobená, pretože dotknutý subjekt sa môže domáhať ochrany pred zásahmi jednak na základe noriem súkromného práva (ust. § 127 Občianskeho zákonníka), ale aj na základe noriem práva verejného (napr. stavebného, resp. na úseku ochrany zdravia, životného prostredia). Je tomu tak z dôvodu, že pri niektorých škodlivých činnostiach, resp. rušeníach je v záujme štátu, aby najvyššia prípustná miera takého rušenia bola objektivizovaná a objektívne vyjadrená v spomínanej žiadúcej miere žiadúcich pomerov. Ak potom dôjde k obťažovaniu, ktorého intenzita prekračuje medze (limity) stanovené právnym predpisom (najčastejšie normou verejného práva), musí vždy nevyhnutne ísť aj o obťažovanie nad mieru primeranú pomerom, nakoľko tu existuje rozpor s mierou žiadúcou, resp. pomermi žiadúcimi.

33. Zásadnou okolnosťou, významnou i v súdnej veci, na ktorú poukazuje osobitne odvolací súd je, že prostredníctvom rozhodnutia vydaného v režime § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka nemožno ukladať žalovanému konkrétny spôsob jeho konania. Zmyslom rozhodnutia súdu je zabrániť vzniku závadného stavu, ktorý by predstavoval obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Je na žalovanom, akým konkrétnym spôsobom splní povinnosť zdržať sa obťažovania žalobcu a aké konkrétne opatrenia zvolí. Zo znenia ustanovenia § 127 ods. 1 OZ vyplýva, že je vylúčené, opierajúc sa o tento právny dôvod žaloby požadovať, aby sa vlastníčkovi uložila povinnosť niečo konkrétne konať. Žalobou uplatnenou podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa možno úspešne domáhať len toho, aby súd uložil vlastníčkovi povinnosť zdržať sa presne vymedzeného rušenia (nie však už povinnosť niečo pozitívne konať).

34. V súdnej veci sa žalobcovia žalobou uplatnenou v konaní domáhali, aby súd: I. zakázal žalovaným 1/, 2/ vykonávať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel na príľahľých nehnuteľnostiach k rodinnému domu č. 93, II. uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť odstrániť z nehnuteľnosti žalovaného 1/, 2/ prislúchajúcich k rodinnému domu č. 93 v obci R. nepojazdné poľnohospodárske stroje, motorové vozidlá, opotrebované súčiastky strojov, ropné produkty, obaly z ropných produktov, čistiacich prostriedkov, chemické čistiace prostriedky, III. aby súd zakázal žalovaným 1/, 2/ vykonávať činnosť na obrábacích strojoch nad mieru na nehnuteľnostiach žalovaného 3/ prislúchajúcich k rodinnému domu č. XX v kat. úz. obce R. a IV. aby súd uložil žalovaným 1/, 2/ povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalobcom škodu vo výške 6.937,68 Eur titulom náhrady škody vzniknutej v dôsledku konania žalovaných 1/, 2/ .

35. Rovnako je koncipovaný i odvolací návrh uplatnený žalobcami 1/, 2/ v ich odvolaní proti rozsudku okresného súdu. Z uvedeného vyplýva, že i napriek náležitému výkladu ust. § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka a rozsiahleho teoretickému exkurzu k úprave susedských práv a prípadne uplatnených susedských žalôb, poskytnutému súdom prvej inštancie sa žalobcovia 1/, 2/ zastúpení v konaní právnym zástupcom z radu advokátov, domáhajú v konaní uloženia zákazu žalovaným 1/, 2/ vykonávať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel a to bez bližšieho konkrétneho vymedzenia čo do spôsobu, rozsahu a času a domáhajú sa tiež uloženia povinnosti odstrániť z nehnuteľnosti žalovaného 1/ prislúchajúcich k rodinnému domu nepojazdné poľnohospodárske stroje, motorové vozidlá, opotrebované súčiastky strojov, ropné produkty a pod. Žalobcovia 1/, 2/ tak žalobný návrh vymedzili spôsobom nesúladiacim s ust. § 127 ods. 1 OZ, ktorý nie je možný úspešne poňať do výroku súdneho rozhodnutia, a teda už len z uvedeného dôvodu nebolo možné žalobe vyhovieť.

36. Súd prvej inštancie správne i opakovane uviedol, že petit žaloby uplatnenej podľa § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka musí byť negatívny. Preto môže znieť len na zdržanie sa určitého konania, na zdržanie sa určitého presne vymedzeného rušenia, resp. rušivého zásahu. Už súd prvej inštancie uviedol, že v zmysle § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nemožno domáhať uloženia určitej povinnosti žalovanému (susedovi). Prostredníctvom rozhodnutia vydaného v režime § 127 ods. 1 OZ nemožno ukladať žalovanému konkrétny spôsob jeho konania. Zmyslom rozhodnutia súdu je zabrániť vzniku závadného stavu, ktorý by predstavoval obťažovanie nad mieru primeranú pomerom. Je na žalovanom, akým konkrétnym spôsobom splní povinnosť zdržať sa obťažovania žalobcu a aké konkrétne opatrenia zvolí. Zodpovednosť za to, že žalobný návrh je spôsobilý prevzatia do výroku súdneho rozhodnutia, že je určitý a materiálne vykonateľný, nesie žalobca ako pán sporu - v danom prípade žalobcovia 1/, 2/, v konaní zastúpení advokátom.

37. Na uvedenú okolnosť odvolací súd považoval za potrebné poukázať už v úvode odôvodnenia svojho rozhodnutia, nakoľko v súdnej veci sa žaloba žalobcov 1/, 2/ môže javiť v určitom rozsahu, týkajúcom konkrétnych čiastkových konaní žalovaných 1/, 2/ ako dôvodná (predovšetkým, pokiaľ sa týka obťažovania hlukom, prípadne exhalátmi z motorových vozidiel), avšak i v prípade, že by žalobcovia uvedenú skutočnosť nimi predkladanými, resp. označenými dôkazmi náležite v konaní preukázali, žalobnému návrhu v znení formulovanom žalobcami 1/, 2/ nebolo a nie je možné vyhovieť, nakoľko žalobný návrh je znejúci na uloženie zákazu určitého komplexného všeobecného konania, resp. na uloženie povinnosti konať (odstrániť konkrétne hnutelné veci), nie je vymedzený negatívne vo vzťahu ku konkrétnemu čiastkovému konaniu, prekračujúcemu mieru primeranú pomerom, ktorého by sa mali žalovaní 1/, 2/ zdržať.

38. Nad rámec uvedeného odôvodnenia smerujúceho k nutnosti zamietnutia žaloby z dôvodu nesprávne formulovaného žalobného návrhu, odvolací súd k jednotlivým odvolacím námietkam žalobcov vzneseným v odvolaní uvádza nasledovné.

39. V podanom odvolaní žalobcovia nesúhlasili s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie obsiahnutým pod bodom 67, týkajúceho sa zamietajúceho výroku o návrhu na uloženie povinnosti žalovaným 1/, 2/ zakázať vykonávať opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel na príľahlých nehnuteľnostiach k rodinnému domu č. XX v kat. úz. R.. Odvolatelia poukázali na výsledky miestneho šetrenia vykonaného dňa 19. 02. 2021 pracovníkmi Okresného úradu Lučenec, odbor starostlivosti o životné prostredie v súčinnosti s Okresným riaditeľstvom policajného zboru v Lučenci a odkázali i na obsah uznesenia zo dňa 31. 05. 2021, z ktorého vyplýva súpis všetkých hnutelných vecí nachádzajúcich sa v dvorovej časti nehnuteľnosti žalovaného 1/, pod prístreškom rodinného domu na betónovej podlahe, v druhej časti dvora nehnuteľnosti žalovaného 1/ a v murovanom objekte stodoly bez spevnenej podlahy, pričom súpis hnutelných vecí zahŕňa množstvo pojazdných i nepojazdných motorových vozidiel, nakladačov, konštrukcií, traktorov, vozíkov, cisterny, prívesov, súčiastok na motorové vozidlá. Odvolací súd konštatuje, že uvedená skutková okolnosť bola v konaní zistená jednak zo žalobcami uvádzaných listinných dôkazov a bola zistená a konštatovaná i súdom prvej inštancie na základe ohliadky vykonanej na mieste samom. Samotná skutočnosť, že nehnuteľnosť žalovaného, resp. žalovaných pôsobí v dôsledku konania žalovaných ako skladisko pojazdných i nepojazdných motorových vozidiel osobných, nákladných, či náhradných súčiastok, sama o sebe nie je dôvodná pre (resp. nezakladá) úspešnosť susedskej žaloby v zmysle § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka, nakoľko výlučne zistená skutočnosť umiestnenia pojazdných a nepojazdných motorových vozidiel a náhradných súčiastok, bez ďalšieho neznamená zásah, resp. rušenie suseda nad mieru primeranú pomerom a nie je zřejmý a objektivizovaný presah výkonu vlastníckeho práva žalovaných 1/, 2/ na úkor výkonu vlastníckeho práva žalobcov 1/, 2/. Samotná nevzhľadnosť pozemkov príľahlých k nehnuteľnosti žalovaných 1/, 2/ nespôsobuje zásah do výkonu vlastníckeho práva žalobcov 1/, 2/; je však nutné uznať, že žalobcom bezprostredná blízkosť mimoriadne nevzhľadného pozemku žalovaných kvalitu bývania znižuje. Výkon vlastníckeho práva žalobcov však neobmedzuje, nenaruša, pokiaľ uvedené nazhromaždené konštatované hnutelné veci neobťažujú žalobcov niektorým zo spôsobov vymedzených v § 127 ods. 1 OZ, t. j. napr. tienením, zápachom, presahom nad pozemok, resp. do pozemku žalobcov 1/, 2/, hlukom a pod.

40. Odvolací súd osobitne zvyrazňuje, že pokiaľ žalobcovia 1/, 2/ poukazujú na samotnú skutočnosť neoprávneného uskladňovania hnutelných vecí, ktoré môžu mať charakter odpadu v zmysle Zákona č. 79/2015 Z.z. o odpadoch (ďalej aj len „Zákon o odpadoch“), uvedené konanie už naznačuje porušenie noriem verejného práva žalovanými 1/, 2/, ktoré sú však kompetentné riešiť orgány verejného zdravia, orgány na ochranu životného prostredia a predovšetkým obec, ktorá v zmysle § 5 Občianskeho zákonníka má možnosť žalovaným 1/, 2/ v správnom rozhodnutí uložiť konkrétnu povinnosť (napr. odstrániť špecifikované hnutelné veci); takúto možnosť však nemá súd konajúci v civilnom konaní, ktorý môže uložiť žalovanému subjektu len povinnosť zdržať sa špecifikovaného druhu konania, ktorým presahuje výkon svojho vlastníckeho práva na úkor vlastníckeho práva susediaceho vlastníka - v súdnom konaní žalobcu.

41. Pokiaľ v podanom odvolaní žalobcovia poukázali na výpovede v konaní vyslúchnutých svedkov J. K. a S. A., odvolací súd prisvedčuje záveru žalobcov o tom, že uvedení svedkovia vypovedali o neprimeranom hluku majúcom pôvod vo výkone opráv poľnohospodárskych strojov, motorových vozidiel,

prípadne z inej činnosti, ktorí svedkovia vypovedali i v tom smere, že motorové vozidlá, a to vrátane traktorov, poľnohospodárskych a lesných strojov, sú vo dvore žalovaných 1/, 2/ opravované, resp. naštartované a v prevádzke i počas sviatkov, cez dni pracovného pokoja, víkendy a pod. Odvolací súd opätovne uvádza, že uvedení svedkovia dosvedčili a v konaní pred súdom ich výpovede preukazovali dôvodnosť žaloby v tom prípadnom smere, pokiaľ by sa žalobcovia žalobou domáhali, aby súd uložil žalovaným zdržať sa určitej, nimi špecifikovanej činnosti spôsobujúcej obťažovanie hlukom (alebo inými imisiami) nad mieru primeranú pomerom, ktoré zdržanie sa žalobcami špecifikovanej činnosti by však bolo nutné ohraničiť i časom (uvedením dní, prípadne hodín), prípadne rozsahom a eliminovať tak výkon vlastníckeho práva žalovaných, v rozsahu presahujúcom výkon oprávnený, zasahujúci do výkonu vlastníckeho práva žalobcov. Žalobcovia sa však uvedeného žalobou nedomáhali, ale ich žalobný návrh bol formulovaný neprimerane široko, v rozpore s ust. § 127 ods. 1 OZ domáhajúci sa uloženia zákazu žalovaným vykonávať akékoľvek (t.j. všetky) opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel na pozemkoch žalovaných, v akomkoľvek čase a v akomkoľvek rozsahu. Správne súd prvej inštancie konštatoval, že takto koncipovanej žalobe nie je možné vyhovieť, nakoľko zakazuje žalovaným 1/, 2/ en bloc výkon činnosti na nehnuteľnostiach im vlastnícky patriacim, t. j. i takej činnosti, ktorá spadá pod triedu oprávnení výkonu vlastníckeho práva a ktorá zároveň nie je zásahom do výkonu vlastníckeho práva žalobcov. Činnosťou, pre ktorú by bolo možné žalobe vyhovieť, by bol len presah výkonu vlastníckeho práva (žalovaných) nad mieru primeranú pomerom, špecifikovaný napr. konkrétnym časom či rozsahom. Žalobcami uplatnený žalobný návrh de facto zakazuje žalovaným na nehnuteľnostiach žalovaných vykonávať akékoľvek opravy poľnohospodárskych strojov a motorových vozidiel, cudzích, ale i vo vlastníctve žalovaných. V prípade vyhovenia žaloby žalobcov v tejto časti by bol nastolený stav, kedy by žalovaní 1/, 2/ v dôsledku súdneho rozhodnutia neboli oprávnení na svojich pozemkových nehnuteľnostiach vykonať akúkoľvek, a teda ani bežnú opravu, napr. vlastného osobného motorového vozidla. Návrh žalobcov uplatnený (formulovaný) uvedeným spôsobom i odvolací súd vyhodnotil ako neprimerane zasahujúci do výkonu vlastníckeho práva žalovaných, nakoľko vlastníkov, prípadne iným osobám sa v zmysle § 127 ods. 1 Občianskeho zákonníka poskytuje ochrana len proti takým zásahom, ktoré nad mieru primeranú pomerom ho obťažujú alebo vážne ohrozujú výkon jeho práv.

42. Je nutné uviesť, že súd prvej inštancie, ani odvolací súd pritom pre rozhodnutie o veci neposudzoval, či uvedené konanie žalovaných a činnosti nimi vykonávané môžu mať charakter nedovoleného podnikania, resp. neoprávneného nakladania s odpadmi, nakoľko uvedené posúdenie je v kompetencii iných orgánov verejnej moci. Vyššie uvedená odvolacia námietka žalobcov 1/, 2/ preto nebola spôsobilá privodiť iné rozhodnutie o veci, než aké učinil súd prvej inštancie.

43. Pokiaľ sa týka odvolacích námietok žalobcov obsiahnutých v bode 26, 27, 28 odvolania žalobcov, v ktorých žalobcovia 1/, 2/ poukazovali na okolnosť zistenú i počas ohliadky dňa 11. 05. 2022, že žalovaný 1/ disponuje odmasťovacím zariadením, ktoré má umiestnené v jeho dielni a ktoré si zaobstaral ešte počas výkonu svojej podnikateľskej činnosti v roku 1997 a ktorým zabezpečuje odmasťovanie súčiastok motorových vozidiel a poľnohospodárskych strojov, keď žalobcovia osobitne poukázali a zvýraznili tú okolnosť, že žalovaní 1/, 2/ nijakým spôsobom súdu nepreukázali, akým spôsobom nakladajú s odpadom vznikajúcim pri procese odmasťovania súčiastok, resp. akým spôsobom ho likvidujú, odvolací súd uvádza, že v uvedenom je dôkazná iniciatíva a bremeno dôkazu na strane žalobcov v tom smere, aby nimi predloženými, resp. minimálne označenými dôkazmi súdu preukázali, že práve v dôsledku konania žalovaného subjektu, sa konkrétnym spôsobom zasahuje do vlastníckeho práva žalobcu. Pre úspech v konaní o susedskej žalobe je tak skutočnosť, či žalovaný 1/ alebo žalovaný 2/ sám nepreukázal, ako nakladá s prípadným odpadom vznikajúcim pri procese odmasťovania súčiastok irelevantná, pokiaľ uvedené nemá priamu príčinnú súvislosť s konkrétnym vymedzeným zásahom do vlastníckeho práva žalobcu, ktorého výsledok je žalobca povinný v konaní náležitým spôsobom preukázať a vymedziť. Preto i okolnosť, na ktorú poukazujú žalobcovia 1/, 2/ v podanom odvolaní, že starosta obce Ing. W. C. sa uspokojil len s tvrdením žalovaného o tom, že zabezpečuje likvidáciu odpadu prostredníctvom ním označenej osoby, bez toho, aby žalovaný predložil zástupcovi obce o tom zmluvnú dokumentáciu, nie je pre rozhodnutie o veci zásadná či podstatná. Rovnako nie je právne významná námietka žalobcov o tom, že obec, resp. starosta obce za obec konajúci, dostatočne neprešetril podnet žalobcov napriek tomu, že sa žalobcovia na obecnom úrade sťažovali na znečistenie vody. Uvedená námietka nedostatočného prešetrovania, nesprávneho, resp. nedostatočného postupu orgánu verejnej moci, v danom prípade obce, nemôže byť konvalidovaná alebo nahradená konaním súdu v občianskom súdnom konaní, na základe uplatnenej tzv. susedskej žaloby, keď žalobcovia uvedené mali možnosť namietať a brániť sa tak procesne prípustnými prostriedkami obrany v správnom konaní pred orgánmi obce s možnosťou využitia

všetkých opravných prostriedkov. V prípade vydania rozhodnutia obce, ide o výkon samosprávnej pôsobnosti obce a o opravnom prostriedku proti nemu sa rozhoduje v súdnom preskúmvacom konaní v správnom súdnictve (podľa zák. č. 162/2015 Z.z. Správneho súdneho poriadku) na základe správnej žaloby.

44. Odvolací súd opätovne poukazuje na tú skutočnosť, že pokiaľ žalobcovia namietajú neoprávnené nakladanie s odpadmi, resp. ich likvidáciu v rozpore so zákonom, uvedené konanie by mohlo napĺňať skutkovú podstatu verejného deliktu, správneho priestupku, ktorý je však nutné riešiť v inom ako v súdnom konaní na základe „susedskej“ žaloby, za ktorý delikt na úseku verejného práva je subjekt konajúci v rozpore s normami verejného práva i sankcionovateľný. V konaní pred súdom by uvedená okolnosť mohla byť významná v tom zmysle, pokiaľ by dôsledok z činnosti (konania) žalovaného subjektu, v konaní náležite preukázaný, predstavoval zásah do vlastníckej sféry žalobcu a konkrétnym spôsobom porušoval, resp. obmedzoval jeho práva. Taký následok sa však žalobcom v konaní preukázať nepodarilo.

45. Rovnaký záver musí odvolací súd konštatovať i k odvolacej námietke žalobcov obsiahnutej v bodoch 29., 30., 31. a 32. odôvodnenia odvolania, keď žalobcovia uvádzajú, že rovnako nedôsledne vec prešetril i Okresný úrad, odbor starostlivosti o životné prostredie v Lučenci, pričom osobitne v uvedených stadiách poukazujú na konanie svedka Ing. W. P., ktorý inú skutočnosť konštatoval pri výpovedi v trestnom konaní, keď uviedol, že na základe vykonaného šetrenia môže konštatovať, že konaním žalovaných došlo k naplneniu znakov priestupku na úseku odpadového hospodárstva, pričom však následne došlo k podstatnej zmene v jeho konaní a posúdení veci, keď prešetrovanú vec odložil. Odvolací súd konštatuje, že civilnému súdu neprináleží hodnotiť a zaujímať stanoviská k procesnému postupu orgánov verejnej moci, ani k vecnému posúdeniu orgánov verejnej moci skutkovej činnosti, ktorá tvorí skutkový základ i v prejednávanej veci. V zmysle § 193 Civilného sporového poriadku je civilný súd viazaný rozhodnutím príslušných orgánov o tom, že bol spáchaný trestný čin, priestupok alebo iný správny delikt postihuteľný podľa osobitného predpisu a o tom, kto ich spáchal, ako aj rozhodnutím o osobnom stave, vzniku alebo zániku spoločnosti.

46. Z uvedeného dôvodu je pre civilný súd podstatný a zásadný výsledok v podobe rozhodnutia, či bol spáchaný priestupok alebo iný správny delikt a kto ho spáchal. Námietka spočívajúca v namietaní nesprávneho, nedostatočného, nepreskúmateľného postupu orgánov verejnej moci, v danom prípade konkrétne zamestnanca Okresného úradu Lučenec, odboru starostlivosti o životné prostredie, či námietka o jeho nesprávnom vecnom posúdení obsiahnutom v rozhodnutí o veci samej, nepatrí do právomoci súdu konajúceho o tzv. susedskej žalobe. Preto nedostatočné, či nesprávne konanie orgánov verejnej moci, resp. „nedôsledné prešetrovanie vecí“ žalobcami označeným orgánom, nemá právnu relevanciu pre rozhodnutie vo veci na základe žalobcami uplatnenej žaloby a takto uplatnenú odvoláciu námietku je nutné hodnotiť ako nedôvodnú.

47. Pokiaľ v uvedenej súvislosti žalobcovia namietajú i nesprávnosť postupu vyššie uvedeného orgánu, ako i súdu prvej inštancie, keď prihliadol na závery laboratórnych rozborov vzoriek vody vykonaných Kontrolným chemickým laboratóriom civilnej obrany v Slovenskej Ľupči bez toho, aby súd zistil a vyhodnotil, či samotné vzorky vody boli odobraté v súlade s platnou legislatívou, t. j. zákonným spôsobom a zákonom označenou a zároveň odborne spôsobilou osobou, odvolací súd uvádza, že pokiaľ žalobcovia tvrdia, že uvedené vzorky vody a pôdy neboli odobraté v súlade s platnou legislatívou, uvedené tvrdenie, v podobe objektivizovaného záveru, sú žalobcovia v civilnom súdnom konaní povinní preukázať dôkazmi. V civilnom sporovom konaní už súd nekoná v zmysle vyšetrovacej zásady, kedy by sám vlastnou činnosťou, z vlastnej iniciatívy mohol zadovážovať dôkazy, za účelom náležitého zistenia skutočného stavu veci, ale bremeno dôkazu spočíva na tej sporovej strane, ktorá uvedené tvrdenie v konaní predniesla. V priebehu konania boli súdu predložené výsledky rozboru vody ako i pôdy žalobcov, ktoré sa líšili výslednými hodnotami, keď žalobcovia predkladali výsledky preukazujúce hodnoty presahujúce prípustné limity, avšak na strane druhej v konaní bol vykonaný i dôkaz o výsledku z odobratých vzoriek vody a pôdy v správnom, resp. trestnom konaní s negatívnym výsledkom. Za uvedeného stavu nie je možné konštatovať jednoznačný záver o tom, že ku kontaminácii vody, resp. pôdy žalobcov došlo práve v dôsledku špecifikovaného konania žalovaných 1/, 2/. Pokiaľ žalobcovia rozporovali výpovednú hodnotu výsledkov šetrení v trestnom konaní, či v správnom konaní, namietajúc spôsob odobratia vzoriek odborne nespôsobilou osobou, resp. nevhodným spôsobom, uvedené tvrdenie sú žalobcovia povinní preukázať konkrétnym dôkazom, nielen odkazom citáciu vyhlášky Ministerstva

zdravotníctva, resp. odkazom na Slovenskú technickú normu. Žalobcovia v podanom odvolaní uvádzajú, že „vo vzorkách odobratých políciou neboli ropné látky zistené len preto, lebo vzorky neboli odobrané správne, akreditovanou osobou, odber vykonali neškolení príslušníci polície, odbery neboli vykonané ani v požadovanom množstve, ani zákonom stanoveným postupom, preto nie je namieste, aby súd prihliadal na výsledky rozboru uvedených vzoriek“. Odvolací súd musí konštatovať, že uvedené je len v rovine tvrdenia žalobcov 1/, 2/, tvrdenej odvolacej námietky, nepodloženej konkrétnym dôkazom, kedy žalobcovia súdu nijakým spôsobom nepreukázali, že odber vykonávaný príslušníkmi polície nebol vykonaný zákonom stanoveným spôsobom a postupom, že uvedené realizovali neškolení príslušníci polície, a že vzorky neboli odobraté v požadovanom množstve. Pre relevanciu uvedenej námietky je žiadúce, aby žalobcovia v konaní uvedené tvrdenie preukázali napr. predložením odborného stanoviska odborne spôsobilej osoby k tejto veci sa vyjadrovať, resp. iného dôkazu na požadovanej odbornej úrovni, objektívne konštatujúceho rozpor postupu označených konajúcich príslušníkov PZ, resp. nesprávnosť vykonaného odberu spočívajúci v nesprávnom množstve odobratých vzoriek, resp. nesprávnom postupe pri odbere vzoriek. Uvedenú okolnosť žalobcovia však len tvrdili, náležite, resp. žiadnym dôkazom nepreukázali, a v tejto časti ani nenavrhlí vykonať ďalšie dokazovanie napr. i vo forme výsluchu osoby odborne spôsobilej na zodpovedenie otázky správneho a zákonného postupu pri odoberaní vzoriek, príp. výsluchu samotného technika k otázkam rozsahu zaškolenia, spôsobu odberu, či iných otázok, ktorými by sami žalobcovia, ktorých zaťažuje bremeno tvrdenia a dôkazu, boli schopní preukázať tvrdenú nespôsobilosť odobratých vzoriek na posúdenie, či nesprávnosť postupu pri odoberaní vzoriek. Žalobcovia však v tejto časti bremeno dôkazu neunesli. Za uvedeného stavu dôkaznej situácie, preto odvolací súd nemohol odvolací súd odvolaciu námietku žalobcov vyhodnotiť ako dôvodnú.

48. Zároveň je nevyhnutné zvýrazniť i tú skutočnosť, že pre pozitívne rozhodnutie o uplatnenej žalobe nepostačuje len v konaní predložiť výsledky vykonaných odberov preukazujúce presah povolených limitov, ale je potrebné bez akejkoľvek pochybnosti preukázať i priamu príčinnú súvislosť medzi uvedeným stavom, t. j. kontamináciou vody alebo pôdy a konaním žalovaného subjektu. V konaní sa žalobcom nepodarilo preukázať, že by nimi predkladané hodnoty presahujúce povolené limity boli spôsobené konkrétnym konaním žalovaného 1/ alebo žalovaného 2/. V tejto časti žalobcovia bremeno dôkazu neunesli a odvolaniu žalobcov nebolo možné vyhovieť ani čiastočne.

49. V podanom odvolaní žalobcovia namietajú i rozhodnutie súdu prvej inštancie obsiahnuté v zamietajúcom výroku o nároku na náhradu škody, keď žalobcovia nesúhlasia so záverom súdu o tom, že nebolo dokázané a preukázané protiprávne konanie žalovaných, ktoré by mohlo mať za následok vznik škody na strane žalobcov. K uvedenému namietanému nesprávne záveru súdu prvej inštancie žalobcovia 1/, 2/ v podanom odvolaní uviedli odkaz, resp. citáciu ustanovenia § 2 ods. 1 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch, § 12 ods. 6, § 63 ods. 1 Zákona o odpadoch, § 72, § 14 ods. 1 Zákona o odpadoch, pričom po uvedenej citácii žalobcovia uviedli, že žalovaní, ako fyzické osoby, nie sú oprávnení nakladať s týmto druhom odpadu a v konaní nevedeli hodnoverným spôsobom preukázať, ako tento odpad likvidujú. Majú preto za to, že žalovaní 1/, 2/ porušujú ustanovenia o odpadoch, pretože zjavne nakladajú s iným ako komunálnym a drobným odpadom a týmto svojim konaním spôsobili žalobcom škodu tým, že im kontaminovali vodu v studni ropnými látkami. V tejto časti sa odvolací súd stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie, právnym posúdením uvedenej čiastkovej otázky a zhodne konštatuje, že v čase konania a rozhodovania civilného súdu nebolo ustálené a konštatované, že by žalovaní 1/, 2/ porušili konkrétne ustanovenie právneho predpisu a teda že by konali v rozpore so zákonom. V podanom odvolaní (avšak i v priebehu konania pred súdom prvej inštancie) žalobcovia prednášali svoj záver o tom, že žalovaní porušujú ustanovenia Zákona o odpadoch, pretože zjavne nakladajú s iným ako komunálnym a drobným stavebným odpadom, vychádzajúc zo skutkového stavu zisteného v konaní spočívajúcom v nazhromaždených huteľných veciach, motorových vozidlách a súčiastkach. V konaní však nebolo dosiaľ ani dostatočne ustálené, či huteľné veci konštatované na pozemkoch a v domových nehnuteľnostiach žalovaných napĺňajú definíciu odpadu v zmysle § 2 ods. 1 zákona č. 79/2015 Z. z. o odpadoch, podľa ktorého je odpad huteľná vec, ktorej sa jej držiteľ zbavuje, chce sa jej zbaviť alebo je povinný sa jej zbaviť.

50. O tom, či huteľné veci nachádzajúce sa na nehnuteľnostiach a pozemkoch príľahlých k rodinnému domu žalobcov napĺňajú definíciu „odpadu“ v zmysle zákona a či žalovaní 1/, 2/ s uvedeným nakladajú neoprávnené, resp. či ich konaním dochádza k porušeniu Zákona o odpadoch, je nutné rozhodnúť v osobitnom správnom konaní. Zákon č. 79/2015 Z.z. o odpadoch (ďalej aj len „Zákon o odpadoch“) v deviatej časti vymedzuje orgány štátnej správy odpadového hospodárstva a ich kompetencie (§ 104

- 112 Zákona o odpadoch) , pričom v desiatej časti upravuje osobitnú zodpovednosť za porušenie povinnosti, od ust. § 115 upravuje priestupky a ukladanie pokút (§ 116) a iné správne delikty (§ 117 Zákona o odpadoch). Žalobcovia v konaní pred súdom dosiaľ nepreukázali objektivizovaný záver v podobe rozhodnutia vydanom v správnom konaní, že by žalovaní neoprávnene nakladali s odpadom, že by spáchali priestupok na úseku odpadového hospodárstva alebo iný správny delikt (hoci žalobcami bolo i iniciované konanie o priestupkoch v odpadovom hospodárstve, ktorých sa mali dopustiť žalovaní). Preto je. záver žalobcov 1/, 2/ obsiahnutý v odvolaní o tom, že žalobcovia porušujú ustanovenie Zákona o odpadoch predčasný, majúci charakter tvrdenia, ktoré však dosiaľ nebolo objektívne konštatované orgánom na to príslušným. Z uvedených dôvodov bol preto vecne správny záver súdu prvej inštancie, ktorý konštatoval absenciu (preukázaného) protiprávneho konania žalovaných 1/, 2/. Pre úspešné priznanie nároku na náhradu škody sa vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých zákonom predpokladaných podmienok, ktorým prvým predpokladom je protiprávne konanie a následne vzniknutá škoda a príčinná súvislosť. V súdnej veci ani odvolací súd nevzhladol splnenie atribútu protiprávneho konania žalovaných a doplňujúco uvádza, že v konaní nebola dostatočne preukázaná ani príčinná súvislosť medzi tvrdeným protiprávnym konaním a škodou, ktorá žalobcom vznikla, keď žalobcom v konaní sa nepodarilo preukázať tú skutočnosť, že škoda, resp. úbytok v majetkovej sfére žalobcov bol spôsobený v priamej príčinnej súvislosti s konaním žalovaných, t. j. že náklady na vybudovanie novej studne žalobcov, vznikli žalobcom výlučne v dôsledku, a teda v priamej príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaných. Správne súd prvej inštancie i v tejto časti dospel k záveru o nedôvodnosti uplatnenej žaloby.

51. S poukazom na vyššie uvedené dôvody, prihliadnuc a vyhodnotiac jednotlivé odvolacie námietky žalobcov obsiahnuté v odvolaní, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch I., II., III. a IV. potvrdil ako vecne správny.

52. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že výrok V rozsudku súdu prvej inštancie., ktorým súd prvej inštancie konanie v časti o 62,32 Eur zastavil, nebol napadnutý odvolaním a rozsudok súdu prvej inštancie zostal v tejto časti nedotknutý a nadobudol účinky právoplatnosti.

53. Ako výrok závislý odvolací súd preskúmal i výrok VI. rozsudku súdu prvej inštancie, ktorým súd rozhodol o trovách prvoinštančného konania tak, že žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť spoločne a nerozdielne nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy konania v rozsahu 100%. Súd prvej inštancie žalobe žalobcov nevyhovел ani čiastočne, keď žaloba žalobcov bola v celom rozsahu zamietnutá a v časti V. bolo konanie zastavené z dôvodu späťvzatia návrhu. Celý procesný úspech v konaní pred súdom prvej inštancie tak prináleží žalovaným 1/, 2/ a žalobcovia 1/, 2/ sú povinní nahradiť žalovaným 1/, 2/ trovy konania, ktoré žalobcom vznikli v súvislosti s právnym zastúpením pred súdom prvej inštancie. Z dôvodu vecnej správnosti odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny i vo výroku VI. o trovách konania, keď súd prvej inštancie správne vyhodnotil celkový procesný úspech žalovaných 1/, 2/ v konaní.

54. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP, § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP. V odvolacom konaní iniciovanom odvolaním žalobcov 1/, 2/ títo neboli úspešní ani sčasti, keď odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil v celom rozsahu ako vecne správny. Procesný úspech v odvolacom konaní tak v celom rozsahu prináleží žalovaným 1/, 2/. Žalovaní boli v odvolacom konaní spoločne právne zastúpení právnym zástupcom z radu advokátov a k odvolaniu 1/, 2/ sa prostredníctvom právneho zástupcu i vyjadrili, a teda žalovaným 1/, 2/ trovy v súvislosti s odvolacím konaním preukázateľne vznikli. Odvolací súd preto žalobcom 1/, 2/ uložil povinnosť náhrady trov odvolacieho konania žalovaným 1/, 2/ v rozsahu 100 % v lehote troch dní odo dňa právoplatnosti uznesenia súdu prvej inštancie, ktorým rozhodne o výške trov odvolacieho konania.

55. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

56. Rozhodnutie senátu krajského súdu bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe odvolacieho súdu,
- b/ ktorá v rozhodovacej praxi odvolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 písm. a/ až c/ CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a/ až n/ CSP (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/.

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).